

Arrest

nr. 112 826 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. GOVAERTS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Qala-i-Mirje, gelegen in het district Rodat in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Sinds de taliban in de jaren '90 aan de macht kwamen in Afghanistan, was uw vader werkzaam bij deze groepering. Na de val van het talibanregime in 2001 verhuisde u samen met uw familie naar Jalalabad, maar uw vader bleef actief binnen deze organisatie. Rond 2008 keerde uw familie terug naar uw geboortedorp. U bleef in Jalalabad om uw schoolloopbaan voort te zetten. Eind 2010 stierf uw vader een natuurlijke dood. Twee maanden later kreeg uw familie bezoek van twee strijdmakers van uw vader die hun medeleven kwamen betuigen. Een tijdje later kwamen deze mannen opnieuw naar jullie woning. U verbleef toen in Jalalabad, maar vernam van uw oudste broer dat

deze mannen wilden dat u en uw broer bij de taliban zouden komen vechten. Dit voorstel werd door uw broer geweigerd.

In maart of april 2011 kwamen deze twee mannen voor de derde keer naar jullie woning. Ditmaal was u wel aanwezig. U kreeg te horen dat jullie zich moesten voorbereiden om bij de taliban te komen want binnenkort zouden er mannen naar jullie huis komen om jullie mee te nemen. U en uw broer gaven opnieuw te kennen dat jullie niet bij de taliban wilden gaan, maar kregen te horen dat jullie desnoods zouden worden gedwongen.

Na deze waarschuwing keerde u niet meer terug naar Jalalabad. Uit angst voor de taliban sliepen u en uw broer in een leegstaande woning in jullie dorp. Tien dagen na dit bezoek vielen er 's nachts zes onbekende talibanstrijders binnen in jullie woning. Ze waren op zoek naar u en uw broer en sloegen uw moeder en uw zus. Hierna gingen u en uw broer overleggen met jullie oom. Uw broer zei dat jullie moesten vluchten, maar voor jullie vertrek wou hij eerst nog wat proviand kopen voor jullie familie. Hij nam de bus naar de bazaar, maar keerde nooit terug. Via de malik probeerden jullie hem op te sporen, maar jullie kwamen niets te weten over zijn verdwijning. Omdat uw moeder beseftte dat uw leven in gevaar was, gaf ze aan uw oom de opdracht om u uit het land te smokkelen. Vijf dagen na de verdwijning van uw broer verliet u Afghanistan.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 6 augustus 2011 aan in België. Twee dagen later vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een foto waarop u samen met uw oudste broer staat afgebeeld, 2 schoolattesten, een verzendingsbewijs uit Afghanistan en een USB-stick met drie foto's van u en uw klasgenoten en één foto waarop uw broer en uw vader samen zijn afgebeeld.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij op datum van 19 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op datum van 8 augustus 2011 meer dan 18 jaar was, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is maar die waarschijnlijk nog hoger zal liggen, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag verklaard heeft minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een taskara neerlegt waaruit blijkt dat u bent geboren in 1995/1996 (1374 in de Afghaanse kalender) (CGVS, p. 3), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het lidmaatschap van uw vader bij de taliban dermate vaag zijn, dat de geloofwaardigheid hiervan stevig op de helling komt te staan. Zo is het erg opmerkelijk dat u ondanks de jarenlange staat van dienst van uw vader nauwelijks enige concrete informatie kunt geven over diens activiteiten bij de taliban. Hiernaar gevraagd kon u enkel meedelen dat uw vader zich ophield in de bergen omdat het volgens u algemeen geweten is dat de taliban daar actief zijn. Gevraagd in welke bergen uw vader precies verbleef, verklaarde u dat u daar niet van op de hoogte was omdat er in Afghanistan veel bergen zijn. U had er evenmin een idee van wie de commandant van uw vader was (CGVS, p. 7-8). U verklaarde dat u tot twee keer toe strijdmakkers van uw vader hebt ontvangen in uw woning, maar vreemd genoeg verkreeg u via hen evenmin concrete informatie over de activiteiten van uw vader bij de taliban (CGVS, p. 13).

Bovendien is het merkwaardig dat uw vader, hoewel hij één of twee keer per maand naar huis kwam (CGVS, p. 7-8), naliet om zijn denkbelden met zijn gezin te delen. U gaf aan dat uw vader niet veel zei over de taliban en dat hij nooit met u sprak over de situatie in Afghanistan (CGVS, p. 7). Dat uw vader, die volgens uw verklaringen meer dan tien jaar actief was bij de taliban, dit zou nalaten, is hoogst opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde tewerkstelling van uw vader bij de taliban verder op de helling.

In deze optiek is het ook opmerkelijk dat u als zoon van een talib uw diploma van het middelbaar onderwijs behaalde in een reguliere school in Jalalabad (CGVS, p. 4). Toen de rest van uw familie in 2008 naar uw geboortedorp terugkeerde, huurde uw vader voor u zelfs een kamer in die stad zodat u uw studies in Jalalabad kon afmaken (CGVS, p. 5). U verklaarde dat uw vader u aanvankelijk adviseerde om naast de gewone school ook naar de madrassa te gaan, maar dat u - als jongen van 10-

12 jaar - met hem in discussie ging en hem er met de hulp van uw moeder van wist te overtuigen dat het niet nodig was om onderricht te volgen aan een madrassa. Dat uw vader u niet verplichtte om naar de madrassa te gaan, en zich als doorwinterde talibanstrijder liet overhalen door een kind en een vrouw om u naar een staatsschool te sturen, is gezien de Afghaanse context weinig geloofwaardig (CGVS, p. 7).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat u het lidmaatschap van uw vader bij de taliban niet aannemelijk maakt. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde tewerkstelling van uw vader bij de taliban, kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban, die een direct gevolg zijn van het werk van uw vader.

Deze vaststelling vindt bovendien bevestiging in de weinig plausibele verklaringen die u heeft afgelegd over uw directe vluchtaanleiding. Zo is het erg opmerkelijk dat uw broer tot het besluit kwam dat jullie gevaar liepen en moesten vluchten, maar dat hij voor jullie vertrek helemaal alleen naar de bazaar ging om inkopen te doen voor de familie (CGVS, p. 11-12). Dat uw broer zijn leven op het spel zette voor wat proviand is weinig aannemelijk, te meer daar de overgebleven leden van uw familie na jullie vertrek sowieso zelf zouden moeten instaan voor hun proviand. Uw argument dat uw familie dit niet elke dag aan iemand anders kon vragen, houdt dan ook weinig steek. Hetzelfde kan gezegd worden van uw verklaring dat jullie de verdwijning van uw broer niet konden voorzien omdat het iets onvoorspelbaars was dat overal kon gebeuren (CGVS, p. 15-16).

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van bewijs) hebt voorgelegd over de ontvoering van uw broer. U verklaarde dat er misschien papieren waren van de malik, maar dat u deze niet had opgevraagd omdat u ervan uitging dat er daaraan geen geloof zou worden gehecht (CGVS, p. 15). U voegde hier aan toe dat de malik had gezegd dat hij een rapport ging schrijven dat hij aan de districtsautoriteiten zou overhandigen, maar toen u werd gevraagd of hij dit rapport al had geschreven, verklaarde u dit niet te weten. U kon evenmin met zekerheid verklaren of de malik al dan niet een klacht had ingediend bij de districtsautoriteiten omtrent de verdwijning van uw broer (CGVS, p. 16-17). Dat u ondanks uw contact met uw moeder (CGVS, p. 8), bijna twee jaar na de feiten nog steeds niet in staat blijkt te zijn om mee te delen of er een klacht werd ingediend omtrent de verdwijning van uw broer, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat gedwongen rekrutering door rebellengroepen zelden voorkomt in Afghanistan en dat de rebellen voldoende vrijwillige rekruten hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. U kunt de onveilige situatie in het district Rodat in de provincie Nangarhar echter vermijden door u te vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR-rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U bent een volwassen man die tot de Pashtunse meerderheid behoort. Voor uw vertrek woonde u bijna tien jaar lang onafgebroken in deze stad waar u naar school ging en twee jaar als kleermaker hebt gewerkt (CGVS, p. 3-5). Geconfronteerd met een mogelijke vestiging in Jalalabad verklaarde u dat u zich daar niet veilig zou voelen omdat de taliban daar ook operationeel zijn en de veiligheidssituatie er niet goed is (CGVS, p. 18). Uw verklaringen over de veiligheidssituatie zijn op zich echter niet van aard hogervermelde appreciatie van de Commissaris-generaal te wijzigen. Wat uw problemen met de taliban betreft, dient er nogmaals op gewezen te worden dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Gelet op uw profiel en uw jarenlange verblijf in de provinciehoofdplaats van Nangarhar, kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De verschillende foto's van u samen met andere personen, kunnen op geen enkele manier de identiteit van de hierop afgebeelde personen aantonen en houden hoe dan ook geen verband met uw beweerde vluchtmotieven. Uw schoolattesten bevestigen uw jarenlange scholing in Jalalabad, wat in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staat. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat u contacten heeft in Afghanistan, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de schending beoogt op te werpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan verlaten te hebben uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekende partij stelt afkomstig te zijn uit het district Rodat in de provincie Nangarhar en dat geen rekening wordt gehouden met de feitelijke situatie in het district Rodat waar zij haar hoofdverblijfplaats had. In deze regio bestaat nog steeds gevaar voor willekeurig geweld. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij drie recente beslissingen van de commissaris-generaal waarin dit gevaar erkend wordt. Verzoekende partij stelt dat zij zich evenmin veilig kan vestigen in het district Jalalabad en betoogt dat zij in de loop van de beroepsprocedure nog bijkomende stukken zal neerleggen waaruit blijkt dat het gevaar voor geweld door de taliban ook in deze regio bestaat. Op 4 september 2013 doet de verzoekende partij nog volgende stukken aan de Raad toekomen: een verklaring van de gouverneur van het district Nangarhar en de leden van het dorpscomité die bevestigen dat verzoekende partij in het district Nangarhar en in het dorp in gevaar is en een document dat bevestigt dat de vader van verzoekende partij voor de inlichtingendienst werkt.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari

2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het op zeer beknopte wijze herhalen van haar verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad kan slechts afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

2.5. De bijkomende stukken die verzoekende partij aan de Raad heeft doen toekomen kunnen geen ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Immers, wat de verklaring van de gouverneur en de leden van het dorpscomité en het document dat stelt dat verzoekende partij haar vader voor de inlichtingendienst werkte betreft, dient er op gewezen te worden dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de omstandige motieven vervat in de bestreden beslissing, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Er kan dan ook geen enkele waarde gehecht worden aan de door verzoekende partij bijgebrachte documenten.

2.6. De Raad wijst er op dat uit de bespreking hoger is gebleken dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Waar verzoekende partij betoogt dat de veiligheidssituatie in het district Rodat in de provincie Nangarhar te wensen overlaat, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal gemotiveerd heeft dat verzoekende partij een vestigingsalternatief heeft in het district Jalalabad. De verwijzing door verzoekende partij naar de veiligheidssituatie in Rodat en de bijgevoegde beslissingen van de commissaris-generaal over de veiligheidssituatie aldaar zijn aldus niet dienstig om de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande het vestigingsalternatief in het district Jalalabad te weerleggen.

Verzoekende partij betoogt slechts dat zij zich niet op een veilige manier kan vestigen in het district Jalalabad en stelt dat zij stukken zal neerleggen waaruit blijkt dat haar argument klopt, doch zij laat na op concrete wijze de motieven aangaande het vestigingsalternatief te weerleggen en legt evenmin stukken neer waaruit blijkt dat de beoordeling van de commissaris-generaal dienaangaande verkeerd is. Het commissariaat-generaal baseert haar conclusie op uitgebreide, gezaghebbende en objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij slaagt er met haar loutere beweringen niet in deze informatie te weerleggen, en maakt zodoende niet aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER